

מסורת הש"ס

שני חסידים ציגו הגף. ע"ז בניסן
עיבור פי' ליל שאחר עיבורו (א)
ל"א בניסן הוא בללותו יום שארע בו י'
סוף סוף האחרים ביום הגה ואז משם
מערבת ועיבורה שלשים יום
דעשינו עיבור שנה משלשים יום י'
לנו לחסר חדש אחד מהשלמים של
הקץ לכך אשכחן ביום הגף:

תאשר ביום קביעות השנה והיה רבי
מתחיה הא"ר עשיו ט' תשרי ונראה
שנולד ביום פ' רבי סבור דקביעות
המזל דלשפדק היה ביום ו' ועשה ט'
תשרי והקבע שנה ביום א' ועל כן
היה ממיה לפי מה שסבור דלשפדק
היה ביום ו' א"ל שנה לא
היה בדין ע"ז ט' ר"ל תראה
הלכנה ג' ימים אחר הקביעות אמר
לפניו י"ט שנה שמה שנה מעוברת
היתה ועיבור שנה שלש ואלשפדק
היה שנים תלפזס ל' חמס כסדי

מעוברת היחה שנה וז' שעשינו ה'ת'
תקצ"ט ודאי אשתמקד היה הקיבוצי ביום
הז' וע"י שעשינו שנה וז' מעוברת
ועיבור שנה שלשים היה בדין שימאחר

הקצת ביום ד' וע"י שפירא וי' שש
מקרים הקוצה ביום ח' לאשחקד
שפירא שמים מלאים וקדים המולד
לקצונו לאשחקד שני ימים ואירע
המולד לאשחקד ליום ג' וי' שדים ה'
כ"א מקפ"ט דהוי המולד השמא ביום
הראון ולכן נראה עמה ביום הקצונו
ולכאורה אשחקד קדים המולד
מיום

נזיר כימות החמה ימונה נזירות
כימות הלבנה מונה נזירות ג'
ואם איתא י' וימני דמשכחת ל'
שנים ואף רבי סבר לה כרב ה'
חסירים ונראה חודש בזמנו
ונראה חודש בזמנו אמר לפניו

מליצין ותסירין ללדיהו י) כל האדם
הדיינו כולו כדקרי: ביום הנה לא שם
ענדנו ליה מלא דבר הוי עדיקין שם
החשבה ומין עדיכו שיה שלשים אי לא
מנלה על ידיו שמה מאחרת ליה לר"ה
בצמיה. כיון דאכלן איח לרבו פישא
דמיתין. וזו קלה לא צריכיה דזי:
אכל היכא דלא אחו סקדי ביום שלשים
צריכיה ימים בין זו וזא ואפילו לא
צריכיה חמשי ימים שנה פשוטה בין
צריכיה חמשי ימים ושמונה שעות וצין
החמשי י) לא תסמ"ד מכל תסמ"ו
תסמ"ד כ"ד שעות שכן י) אחד: ואף
כגון מרחשוון ואייר לא תעשה מליצין
וסיון לא תעשה ואפילו שם מנלח שיה
הפסח. ואז שאתר כמנין ימות החמשה
לגבה חשרי בזמני ביום קריעות ראש

[illegible]

(ג) הילכך עבדינן בקייטא תיבות הוו להו נמחק: (פג) החז